

[Arentoft]

mig, var, at vi om aftenen så statsministeren på skærmen forsikre den danske befolkning om, at det danske forsvar var i højeste alarmberedskab. Det var altså en radikal statsminister.

Til gengæld må jeg så også i sandhedens interesse sige, at samtidig var jeg tjenstgørende i søværnet, og jeg kan huske, dengang vi fik en konservativ forsvarsminister. Da så man frem til bedre tider i forsvaret, men sådan gik det altså ikke. Jeg vil snarere sige, at en stor del af udhulingen af forsvaret skete med en konservativ forsvarsminister.

Hr. Ninn-Hansen kom også med et forslag om, at man skulle prøve at arrangere et møde i f. eks. udenrigspolitisk nævn, når hr. Niels Anker Kofoed og hr. Heinesen kommer hjem fra valget i Rhodesia, og det forslag vil jeg gerne anbefale over for formanden for udenrigspolitisk nævn.

Hr. Gert Petersen var inde på, at man skulle genoptage afspændingsprocessen, og det tror jeg ikke der kan være nogen uenighed om. Men skal man det, kan det ikke nytte noget – som også udenrigsministeren siger i sin redegørelse – at man blot får tomme ord og fraser. Det er nødvendigt, at der står noget bagved, og der er f. eks. dette, som jeg nævnede, at når man nu vil til at diskutere mellemdistanceraketter, er det på grund af beslutningen om, at man skal have de 572 mellemdistanceraketter på vestlig side. Jeg var heller ikke helt enig, da udenrigsministeren her i andet indlæg sagde, at man ikke har noget entydigt grundlag for, at Sovjetunionen vil gå positivt ind i sagen omkring neutralisering af Afghanistan. Nej, der står måske ikke magt bagved, men er det ikke således, at ministeren tror, at den verdensopinion, der står bag, er et tilsvarende tryk på Sovjetunionen, så der måske alligevel kan lægges noget positivt i talens indhold?

Hr. Arne Melchior citerede fra Aktuelt, at forsvaret skal bære byrder, og spurgte: hvem er forsvaret? Ja, forsvaret er efter min mening hele befolkningen. Vi er ude over den tid, hvor krige blev afgjort på lokale slagmarker og befolkningen kunne stå her på Københavns havn og se slaget på Reden den 2. april 1801. I dag taler man om et begreb, der hedder totalforsvar, og deri ligger, hvorledes hele samfundet kan forsvare sig, og det er absolut et område, som jeg mener bør komme ind.

Med hensyn til dagsordensforslagene siger vi nej til det af fru Anne Grete Holmsgård fremsatte, og vi mener, at det af retsforbundet fremsatte er udtryk for en tom demonstration. Da jeg går ud fra, at den dagsorden, som på forhånd er sikret et stort flertal, nemlig den dagsorden, som er fremsat af 6 partier, kommer først til afstemning, er det blot en tilkendegivelse. Men i øvrigt synes jeg, det har været en god debat, som jeg siger tak for.

Gert Petersen (SF):

Jeg vil godt sige til udenrigsministeren, at jeg med stor interesse nu lyttede til hans fremstilling af, hvad der var sket under debatten om raketstationeringen i december sidste år, og nu fik jeg altså at vide, at det var rigtigt, hvad jeg sagde: baggrunden for NATO-beslutningen var ikke, at der på det tidspunkt eksisterede en østlig overvægt, men at den ville opstå i løbet af nogle år. Ikke desto mindre tror jeg, der er mange, der kan huske de debatter, vi havde her i folketinget, hvor det blev fremført fra regeringens og ikke mindst fra forsvarsministerens side – det var i maj måned, vi havde den første debat – at der var en kolossal østlig overlegenhed nu, og det var den, som man måtte opveje. Og så er det helt rigtigt, at da der så var en lang række medlemmer i dette ting, som begyndte at bore i den påstand, måtte man erkende, at der ikke var nogen østlig overlegenhed på daværende tidspunkt, men den erkendelse kom først sent. Så blev den ledsaget af noget andet, nemlig at der nok ville blive en vældig østlig overlegenhed i løbet af nogle få år, hvis de nuværende tendenser videreførtes. Det afviste vi andre ikke 100 pct., for det kunne vi ikke vide noget om, men vi sagde – hvilket man ikke kunne anfægte – at en sådan overlegenhed kunne udlignes ved hjælp af de u-både med Poseidonraketter, som er tildelt NATO, og at der ikke var nogen grund til det panikskridt, eller jeg vil snarere sige panikfremkaldende skridt, som det var at introducere omtrent 600 af en helt ny type atomraketter her i Vesteuropa. Jeg synes, det var dybt beklageligt, at det ikke lykkedes at få udsat den beslutning et halvt år. Jeg tror, at situationen i Europa havde været betydelig bedre, om man havde fået de pågældende forhandlinger i gang. Man havde fået at vide, at hvis beslutningen blev kørt igennem,